

Yiyiniz içiniz ancak israf etmeyiniz (Araf 31)

Banu Atabay'ın lezzetler.com Yemek Tarifleri Sitesi

ÇİKOLATA DEDE

Yaşasın! Bugün maaş günü...

Her ayın ilk günü bu neşeli düşünceyle yataktan kalkardım. Dedem her ay önce emekli maaşını alır sonra benim için sürpriz hediyeler getirirdi. Bu hediyeler o zaman için çok değerli olan turfanda meyveler daha çok da çikolata çeşitlerinden oluşurdu. Canım dedem nasıl yapar nereden bulurdu bilmiyorum ama o kadar değişik şekilli, albenili paketli çikolata getirirdi ki neredeyse bir ay boyunca hergün çikolata yerdim. Bütün çikolataları severek yerdim ancak bir tanesi benim için en gözde çeşitti. Kapalı şemsiye şeklinde olanı. Renkli jelatine sarılı, kurdele fiyonglu, kavisli çubuğu olan "şemsiye çukolata"... Ben çocuk diliyle böyle derdim o zaman. Şemsiye çikolata benim için çok özeldi, her ay O'nu en sona saklardım. Rahmetli dedem bana güzel hediyeler almak için emekli olmuştu sanki. Çocuk dünyası, işte çocuk akı... Dedeciğim genç Cumhuriyetin parlak mühendislerindenmiş. Başarılı öğrencilik hayatının hemen ardından Atatürk'ün direktifleriyle kurulan Elektrik İşleri Etüd İdaresinde göreve başlamış. Uzun yıllar boyunca dağ, tepe demeden günlerce evine bile uğrama fırsatı bulamadan zor koşullarda çalışmış. Yüreğinde taşıdığı vatan sevgisi, ailesinin aşladığı görev bilinci hep O'nu dürüstçe ve fedakarca çalışmaya sevk etmiş. Büyükanmem, dedem sürekli görevde olduğu için dayımı ve annemi neredeyse tek başına büyütmüş. Ağır çalışma günlerinde, evde olduğu az zamanlarda annemi olgun biri gibi karşısına oturtur, emeklilik ilgili pembe hayaller kurarmış. Bu hayaller daha çok küçük bir bahçede çiçek, sarmaşık, sebze, meyve yetiştirmek üzerineymiş. Daha annem bile çocuk olmasına rağmen bu bahçede torunlarına salıncak kurup sallamayı düşlermiş. Belki de dermiş "bahçenin bir köşesinde ufak bir kümeste tavuk bile besleriz"...

Yorgun senelerin ardından "tekaüt" olmuş. Dedem hep tekaüt derdi, sonradan bu kelimenin anlamının "emekli" olduğunu öğrendim. Artık hayallerinin önünde hiç bir engel olmadığını düşünürken kısa bir süre sonra anneannem Hakk'ın rahmetine kavuşmuş. Bu ani veda dedemin yaşamında onulmaz bir yara açmış. Hemen hergün hayattayken vakit ayıramadığı, çok sevdiği eşinin kabrini ziyaret edermiş. Artık ne bahçe, ne salıncak ne de domates, biber yetiştirmek O'na hiç de hoş görünmez olmuş. Üzgün, yalın hayatı sürerken ben dünyaya gelmişim. Adeta bu yeni konuk dedem için kurumakta olan bir çınar ağacında şahverden bir filiz olmuş. Ben, hayatının merkezi haline gelmiş, bütün zamanını meşgul eder olmuşum. Varlığımla sönük, soluk günlerinin parıldayan ışığı haline gelmişim. Beni mutlu etmek için var gücüyle maddi ve manevi her imkanını seferber etmiş...

Yine ayın ilk günü, dedemin emekli maaşını alma günü, mutlulukla uyandım. "Çikolata dedem" bakalım ne sürprizlerle gelecek... Bütün gün bekledim dedem gelmedi. Anneme sordum, "hüzünlü gözlerle bugün gelmeyecek" dedi. Ertesi günü bekledim gelmedi. Aradan bir hafta geçti dedem yoktu. Annemle babam aralarında konuşurlarken duydum. Dedem hayata veda etmiş ve bana söylememişler... İnanmıyorum dedem ölemez! Bana hiç bir şey almasın, sürpriz yapmasın ama dedem gelsin... Ölüm acısının açtığı yara, minik yüreğimi çok acıttı. Öyleki hala hiç bir çikolata bana tatlı gelmiyor. Çikolatanın lezzetli olma nedeni dedemin kendi elleriyle getirmeseydi.

Beni çok ama çok şımarttı, hayatımda beni en çok seven erkek dedem oldu. Şimdi beraber değiliz ama bana yaşattığı mutluluk dolu günler, en zor anlarımda bile teselli olmaya devam ediyor. Dedeciğim huzur içinde uyu!